

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłáš
Wšědne dny;
Džeň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana,
Njeh ói khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřěw će

F.

Sserbske njedželske łopjeno.

Wudawa so kóždy šobotu w Šsmolerjez knihcizšcžećni w Budyšinje a je tam ja šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

9. njedžela po šwjatej Trojizy.

Šap. št. 9, 1—9.

Šawoł rěči husto w šwojich listach wo wulkej hnadže Božej. „Š Božej hnadzy šym ja, šchtož ja šym.“ Talc hnada je se Šaula Šawoła ščiniła. My šlyšchimy, kaš je Boža hnada se Šaula Šawoła ščiniła.

1. Kaš Šawoł šašlepjeny čžehnjesche do Šamaskona.
2. Kaš bu wón pschewinjeny psched Šamaskonom.
3. Kaš wón š šwojemu wumóženju nuts čžehnjesche.

1. Šaul běšche šašlepjeny a štwjerdnjeny. „Šaul naduwasche šo š hroženjom a š mordowanjom pschecziwo pošklam teho Šnješa.“ Wón čže š tym Bohu šlužicž, wěšo š njerosomom po waschnju jeho šo mylaznych wótzow. Wón šamowólne njepostupuje, wón ma šamo listy wot wyschšeho měšchnika. Šon pučž pak, kiž wón dže, wjedže š šamoprawdosčzi a niz š hnadže. W jeho wutrobje težesche něšchto wot šarisejškeje šamoprawdosčze. Šo wopokasuje tež jeho šašlepjenje, šo šebi wón myšli, šo wón do wojowanja dže, kotrejž wuhlada na wuspěch nima. Wón tola wjedžesche, šo wšchitke šřědki, kotrejž běchu šo hačž dotal š podežiščžowanju japoschtołow naložowale, ničžo pomhałe njeběchu; w jaštwe woni Boha šhwalachu, šo běchu dostojni namašani, Šnješoweho mjena dla hanibu čžerpicž; a krej Šchčžěpana š temu šlužesche, šo šo šo šlo wo wot šchizža čžim bóle roššchěri. Bože pučže a Šesufowu šrašnosčž šon šašlepjeny njepošna.

2. Šdnž je Šaul hižom blisšo města Šamaskona, wobšwěczi jeho nahle š njebjes šwětko a hlóš š njemu rjekny: „Šaule, Šaule, šchto pschescžehasch ty mje?“ Šobry paštyr dže ša šwojej wozu. Šucže šu wšchelake, kotrejž šon Šnješ šhodži, wutrobje wobroczičž a dobyčž, ale wone wšchitke wjeddu š tym jenym šurjam, wysche kotrychž šo šlo wo „hnada“ napišane šteji. Šajke šodžiny kaž Šawoł drje jich malo nashoni; ale wołanje Šbóžnika šmy my wšchitzy hižom šlyšcheli. Ššnano we wotomikunjenju, hđžž šebi na njeho njemyšlachmy, da nam wón pruhu šwětko do dušche padnyčž a š nam w šralowškej majestosčzi praji: „Ša šym Šesuf, kotrehož ty pschescžehasch.“

Šak wón na dobo š potajnosčže wuštupi a psched šwojim njepšcheczelom šteji w šlyšchčžazej šrašnosčzi. Šonle wotomik japoschtoł ženje šabyl njeje. Šehdom bu po šakonju prawy psched šud šrojzy šwjateho wołany; wón šlyšchi šwój šud a šo podežišnje. Wón šabudže šwoju šamoprawdosčž a pohlada hnadu pytajo š temu Šnješej a prascha šo: „Šnježe, šchto čžesch, šo bych čžinił?“ Šbóžna šo šodžina, w kotrejž šo wutroba wottanšnje ša Šesufowu wolu, w kotrejž my ničžo druhe njepytamy, šhiba jeho hnadne pohladanje.

3. Šajki wón nuts čžehnje š šwojemu wumóženju. „Šaul šberasche šo šorje wot šemje.“ Wón štany jako nowy čžłowjek a štany š nowemu žiwjenju. „Wón nje-widžesche nikoho“, niz Šesufa, š kotrymž běšche rěčžal, niz šwojich towaršchow, kiž běchu wokoło njeho. Njebjeske šwětko je jeho pošlepiko, šwonšowne šwětko šwěta je jemu

haßlo a wón njedyrbi niczo wjazy widžecz, hačž jemu snutskowne šwětlo polnje sthadžalo njeje.

„Woni wsachu jeho a wjedžechu jeho.“ Raž džěcjo dyrbi šo wjesč dacz psches měščezanske wrota, psches kotrež běšche czahnyč chzyl jako ryczeť. Jako Anjesomy jaty pschińdže do města. „A wón sa tši dny njewidžesche a njejdžishe a njepiresche niczo.“ To běšche čaš snutskowneho šhromadženja w czichej komorzy. To bu stary człowjek pohrjebany w posćenju a modlenju a stary Saul wumrje a nowy Pawoł horje stany, šo móžesche wysstajo prajicž: Stare je šaschlo, hlaj wschitko je šo nowe scziniło. Tak wopokasuje pomyscheny Khrystuš šwoju dohnyčesku krašnosč we wschēm šwěcže k czešči šwojeho mjena.

Wschitkich swjastkow pschelamarjo
Jesu, kiž šy pschi naš tu;
Šwojich džěcži lubowarjo,
Kotrež w wschellej nusy šu:
Połaž na tym šwoje šudy,
Schtož tu we naš Hadam je,
Hačž twój šwěrnny Duch naš tudy
Š teho jastwa wuwjedže.

Hamjeń.

Tabor.

(Gerol.)

Mat. 17, 1—9.

Šlób: Jerusalem, ty město wyškole —.

Na Taborje, o kajka jašnosč tu
Mje wschudžom wobšwěcži!
Šlej, scžen a mhla ta krywa dolinu,
Šso hora čerwjeni;
Šsu serja wječorowe,
Na njeju blyščate?
Šsu róže Edenowe,
Tak krašnje kčějate? —

A Anježe mój, tak w šwětle jašniš šo:
Tak njewjedžach šchže cze!
Raž kněh je drašta, šlonzo woblicžo,
Mi wotpuščež klonjenje!
Psches njebješa wschě šynczi
Raž zunje hrimanje,
Mi we wutrobje klineži:
„Mój luby Šsyn to je!“

A šwědkaj wošobnaj staj po boku,
Šlej, š bójšch' naroda!
Šliaš jow ma šufnju šwěczatu,
Tam widžu Mójšafa!
Ša š njeja džiwne šłowa
Raž wo šnje šašyšchu
A nješmjertnych š jich rowa
Šlej, stanyč wohladnu.

Ty wutroba, wot hrěchow pscheczežta,
Rač lohko šdychujesch!
Raž worjol, tak tež w morju powětra
Ty kšidka posběhnješch.
Šsyn dha žno wotpoložil
Wschě šcniške drasczenja?
Šsyn ducha dha žno šložil
Tam horje do doma?

Rač hluboko dol leži spody mje,
Wšcho daloko je mi:
Šočk šwěta, šemje čwila — wješele,
Raž šón wšcho šda šo mi!
Ach, šchowaj starosč tvojou,
Ach, šchowaj twój lóšcht šam,
D šwěcže, radošč moju
Pschi Wosy namašam.

Tu je wschak derje byč, tu twaricž chzu,
A ženje k šwětej wjaz!
D šbóžne šbože, w štajnym pokoju
Mój widžiczi šwój šchaz!
Schto by mohł šwětej czešnyč
A widžicž š bratrami
Tak Anjesa, tón mohł rjeknyč:
Raž w njebješach je mi.

Ach, běda mi, se šona wozucžo
Tu ležu na šemi;
Wětr šchumi nózny, wječor bliži šo,
Šso šłóncžko potaji.
Šdže duchoj šu krašni?
Šdže jašnosč wosta wscha? —
Šso jedyn hiščže jašni:
Mój Jesuš šawosta.

Šsyn pschi mni ty, a widžu tebe ja,
Mój Anježe, dha mam došč!
Mětk ruku k džělu šložu wutroba,
Tu mam šchže pschišlušchnosč.
We dusche hlubokosčzi
Šsej šbože wobtwjerdžu
A myšlu we tychnosčzi
Na jašnosč taborštu.

Mětk š horu! człowšta nusa woła mje,
Mam šo šchže prózowacž
A honicž a šo bědžicž ščerpliwje,
To budže pokoj dacz.
Prjed' š horu pschekrašnjenja
Dži ty k Gethsemanej,
Dha jandželjo cze šběhnja
Tam k horje taborštej.

Jurij Bróšf.

Schtó je bohaty?

Šo horzym lěcznym dnju běšche woschewjazy wječor pschischoł. Šwony mašeje wješneje zyrkwički běchu dawno ludži š jich ššaleho džěla na polu k derje šašlužnemu wotpocžinku wołake. Mětk stejachu abo šedžachu woni po šłóncženej wječeri w czrjódkach psched domami a wješelachu šo nad hrajemi džěcži a šušobnej rošmlowu. To běšche ta hodžina, w kotrež duchowny w Měhdžezach najradšcho se šwojimi burami wobšhadžesche. Pschi tym wón w pschiležnostnym rošrěčžowanju stawy jemu dowěrjeneje gmejny šesnawasche, na jich šrudobje a wješelu wutrobnje džěl bjeriwšchi, a tak něotre dobre šłowo k trošchtej a warnowanju hodžesche šo pschi tym šobu šaplesč. Tak wón tež dženša šašo po wješnej dróšy dele krocžesche, na prawizu a na šewizu postrowjejo a pať tu pať tam w pschecželniwej rošmlowje stej šostawšchi.

Psched mašej kšěžtu, žyle blisko šastupa do šnježeho parka, štejšche džělaczeť Kunza, wulki, šplnych stawow muž, š mosłojtmaj rukomaj a wušmahnjentym woblicžom. Wotewrjene durje dachu jeho žonu widžecz, kotraž mějšche š najšarschej džowku š wotrumo-

wanjom hudoobja činič, mjes tym so dwaj čerwjenošćkatakaj kšlopzaj wyškaj a hmejizy wokoło nana hrateshtaj. Ale mužowe wobliczo mějesche poshmurny a njespokojny wuras.

„Nó, kaš khodži, Kunza?“ woprašča so duchowny, bliže stupiwšchi a jemu s pscheczelnym postrowom ruku poskicziwšchi.

„Kaš ma hieč, knjes duchowny?“ — bė kšmurna wotmołwa. „Nasch jedyn čwiluje a drėje so zplički džen a se wschej čwilu potom runje taš wjele sažluži, so móže se hwojei hwojbu t nusy žiwy byč. Se to hubjena wėz s čłowškim žiwjenjom, hdyž je čłowjek khudy! Njebjo wė, knjes duchowny, ja hewaš žodyn hubjeny kšesczijan nješym, ale to ja njewopschijam, so luby Bóh hwoje dary a kubla taš wšchelako wudželuje, tudy je jenemu do klina hupa, so so wón w tutej pscheměrje storo saduhy a nascheho jeneho pschi tym žyle sabywa.“

„Potajkim Wy mēnicze, so scze pschetrótko pschischol a chzuli so radny ras s jnym bohatym mēnjec? Tu hladajcze ras!“ A s tym wón teho njespokojneho sa ruku pschimny a jeho psched lėshyžu parka sczeže, pschi kotrejž bu runje khorj ryczetublet we hwojim róškim stole wot hwojeho hlužobnika nimo wjeseny. Estaby, bolosčizny poshmėw hushčny sa wokomik nimale duchojcze psches blėde spadnjene čaži čerwjazeho, jako wón pokorny postrow duchowneho snapschecziwi. Potom so stary, čezkomyšlny wuras wróczi, a hłowa so spróznje na wutrobno poshili.

„Tu macze jeneho bohateho,“ duchowny džesche, sa nim hladawšchi. Wón je tole wulle, krašne kublo bjes dołha wot hwojeho nana herbowaš a je junu powjetschene a hiečcze w lėpschich wobstejenjach samostaji, hdyž jeho Bóh domoj wotwoła. Ale komu? Jeho džeczi wotpoczujaja dawno po hofu hwojeje maczerje na pohrjebniščyžu. Wón ma wulki, rjony hród, ale wobnyli jón sam s zushy, kotřiz jeho sa pjenjesh wothladujaja, a to nětko hžom wot pjecz lėt hem, hdžež jemu Bóh wužiwanje stawow wša. Jeho so wšchě smahowaze žitne hona wonkach, ale wón je njewidži; sa njeho kčžja a wonjeju tudy najdrohotnišche kwėtki, wón móže so jeno pod bolosčemi nad nimi sadowacž. Wón ma pjenjes a kublow došč, so mohł hēbi kóžde požadanje popschecž, ale jemu ničžo wjazny wjekele njecžini; wón je lšmanosč wješelenja shubik, a wšcho jeho samoženje njedobaha t wufupjenju jeneje jenicžejje stroweje, sbožowneje hodžiny. A tola je wón najbohatschi muž daloko a schėroko. Kunza, by-li w tymle wokomiku nětk nasch luby Bóh psched Waš stupil a rjeknył: „Nó derje, ty njespokojny čłowjecze, ja hym twojeho morfotanja hty a chzu či tvojw wolu činič, mēnjey so se hwojim ryczetubletškim knjesom!“

„Bože dla! knjes duchowny,“ pschetorže jeho Kunza s postroženjom, „s tym hubjnym bėdnikom, kotřiz dyrbi so nohycž a sbėhacž dacž kaš male džecžo? Ně, ja so džakuju, to stej mi mojej strowej ruzy a nohy tola lubšchej.“

„A Wašche lube, dusčne džeczi, kotřez je Wam Bóh hiečcze wšchě wostajil, a Wašcha dobra, pilna mandželika, njesapomācze to!“ džesche duchowny. „Wėrcze mi, tón khudy, bohaty muž tam nutška njebny hēbi žodyn wokomik rospomnjaj, so s Wami mēnjecž. Nó, derje, scze Wy pschezo hiečcze teje myšle, so je luby Bóh taš žyle hubjenje s Wami mēnil?“

Tón dželacžer hłowu poshili a po khwilžy sahanbjeny rjekny: „Wy macze prawje, knjes duchowny, ja nohzu wjazny taš njespokojny byč. Luby Bóh dyrbi džē tola wšcho najlėpje wjedžecž.“ —

Wot teho čaša je so taš nětkre lėto pominyło. Jeho duchowneho je Bóh na druge sastojniške polo dowjedł; wo tym dželacžerju paš njewēm, hacž je hēbi wón tule lėžiju t wutrobje wšal a so potom lubemu Bohu woprawdže džakowny wopofasowal sa wšchě jeho dobroty. My chzemy so teho nadžijecž! Ale

taš mnohy so, kotřiz hiečcze w tejškamšnej njespokojnosči tčža, a sa tych hym ja tule mału wėrnu podawisnu powjedal.

F.

Lubosč k Jesušeji.

Jesu, mam-li jeno tebe,
Dha wo ničžo njerodžu.
D taš wobohacžam hēbje,
Hdyž so tebe mozuju!
Schto mi njebjo, semja chzetej,
Paruje cze wutroba?
Čžeko, duscha sahinjetej
Bjes hwojeho Šbóžnika.

Njech mje horjo hvēta tšchi,
Jesuš je troscht wutrobny;
Šsym-li w nusy, wón mje hlyšchi,
Nješym žadny pomozny.
Wokhudnjam a čerwjju schłodu,
Jesuš mój džel wostawa;
Zacžnotu wón kšewi s wodu,
Hłód paš s khlėbom s wyšoka.

Hdy w čžemnym dole khodžu,
Jesuš moje hłonzjo je;
Žerj khelich kšchiza hłodžu
Zako hame hłódkosčez;
Čžernje, wóšty byč so sadža
Nóžow kwėt mi njebjeski;
Radosč w krašnych pruhach kšhadža,
S mrofohy so sholi.

Haj, mój Jesu mišosčizny,
Mój ty wėcznje wostanjesch;
Tebi jeno chzu byč žiwy,
Ty mje t njebju powjedžesch.
Njech tež twoja lubosč kčžje,
Jesu, mi tu na semi,
So tam duscha křonu smėje
Žunu w sbóžnej wėcznosčiz!

K. A. Fiedlof.

Hilža a Miklawš.

Njane plózne dohy a wyšoke hory ma Šchlesynsta tam, hdžež wona s Čžeskej mjesuje. Hory so s čžornoselenymi schmrėkami kryte; jim t noham paš bóle jašnoselene lufti a pola leža. Strowa a dobra je woda, kotraž so s horow žórlu a sahonny powodža, taš so na kufach najrjenišcha trawa roščez; tež pola so plózne, so na nich žito dobre žně dawa. Wobnylerjo maja so derje a je tam wjele buršlich kublow po dole rospřschenyh, hdžež buram žana nusa njeje. Woni s Čžechami dobre hufodstwo džerža a je jich wjele čžeskeje narodnosčez, duž taš derje nēmizy kaš čžesny rėčža.

Ma burškim kuble, kotřez we plódnym dole njedaloko Wadowa leži, bė hlužobna holza s mjenom Hilža Miknarjcz. Hacž je to jejne prawe mjeno bylo abo niž, to ničtó njemóže prajicž. Wona bė džitna holza a ničtó njewjedžishe, s wotkal je. Bė to w nalėčžu 1860 bylo, so tam nětkó wo durje sakkapny, hdyž tam wšchizny sa blidom hēdžachu a wjeczerjachu. Bur s wotnom won pohladnywšchi, widžesche holzu wonka stejjo, kotraž mějesche brēmjeschto pod pažu a so prashelche, hacž njemohla pola nich psches nóž wostacž. Se wšchal to stare waschneje w Šchlesynstkej taš derje kaš w Satškej a druhdže, so pucžowarjo, kotřiz wjele pjenjes nimaja a

tehodla rady w koczimje njenuzija, so na burow wobroczuja a wot nich nbzuu hospodu w czoplej hródbi abo hewal něhdže do-
stawaaju, k temu tež wječor něšto k jědži abo rano schalku koseja
a druhdy někajki pjenjež na pucž. Pšichistojne waschnje je to po
Božim słowje, kotrež pšichitaže: „hospodujće rady“, a ja snaju
burow w šerbskim kraju, kotřiž tajku hospodliwość hišće dženšnišči
džen wopofasuja, runje kaž so to w rańskich krajach Arabsteje a
Sudisteje, Rušowskeje a Bólskeje stawa.

Sawšchnikež Michal, kiž bě tu holzu pšched wofnami a durjemi
stejo wobladał, na jejnu próstwu wotmolwi: „Bóji nuts!“ a hdž
wona nuts pšchińdže, jej kašasche, so dyrbi so sobu sa blido šynycž
a sobu wječerjecž. Burowka kiwny holzam, so dyrbja so trochu
hromadu šynycž, a tak so ta zusa holza na to najnižšče město
šyže.

Wšchitzy dale wječerjachu, ale wjele njerěčzachu, dofelž dyr-
bjachu na tu zusu holzu pohladowacž. Wona bě wulka, sróštna
a rjana mješ woczomaj, mějesche mału hubu, běke rjane suby,
brunej woczi a někajke džiwne waschnje na šebi, so so czi sa bli-
dom na nej dosč nahladacž njemóžachu. Něšto tajke kaž semjan-
ske bě na nej, jako by wona roskasowacž a niž pošluchacž a šlužicž
měła. Wšchitzy so teho dla jara špodžiwachu, jako wona na pra-
schenje bura, i wotkal je a hdže čže, wotmolwi, so je šhuda holza,
so staj jejnaj starschej njebohaj, a so pyta, hdže by so pšchistajicž
mohła. Wjele so bur jeje hišće praschese, a na wšcho wona
se wšchej ponižnosčju wotmolwjesche a jako wón bóle klubu praji:
ty móžesč pola naš wostacž my runje šlužobnu trjebamy, wona
rjelny: to by mi lubo bylo, dha njetriebała dale wokoło běhacž a
šebi šlužbu pytacž. Š woprědka to czi drusy čzeladnizy njechachu
wěricž, so mohło to wěrnno byčž, dofelž wona po šwojim napohladže
a waschnju so jim nješdasche sa to narodžena byčž, so by dyrbjała
šlužicž. Duž čžu na měscze prajicž, šchtó wona bě.

Šilza Mitnarjež, kaž so wona šama mjenowasche, bě džowka
bohateho mlynka. Šaj, bohaty muž bě jejny nan, kotremuž běšchtaj
nan a macž wulke samoženje sawostajiloj. Wón bě wot njeju telko
pjenjes a klubow herbowal, so móžno njebě, to hromadu šlicžicž.
Tuton mamon bě jeho hlomu i hordosčju šašlepil a wón nawuřny
se šwojimi pjenjesami wulzy čžinicž. Šizom jako młody hólz, hdž
bě pola wojakow, bě wón pšchecžinjaty. Šako so woženi, njewje-
džesche, tak by šwoje pjenjesy rosmjetał. Š wulžycžinjenjom,
i picžom a hracžom wón šwoje toleřki roškulesche. W koczimje
wón wšchitkim, kotřiž tam běchu, dawasche i piwom, i palenzom a
winom pošluzowacž, abo wón šapocža haru, a bijesche so se wšchitkimi
a rošbi wšcho, čžohož so dótkny, so dyrbjesche to na drugi džen
i rjanymi pjenjesami šarunacž. Šdyž na wiki do města jědžische,
dha popořdnju tehele kulesche a wječor šharty hrajesche, hacž so
napošledk w nozy i prošdnej móšchnicžku domoj wróczi. Šdyž jemu
to do myšlow pšchińdže, dha wón wjele dnjom sa sobu w koczimje
šedžesche, a kóždy, kiž tam nuts šańdže, dyrbjesche so k njemu
šynycž a i nim jěscž a picž. Š tajkim žiwjenjom so tež jama, a
hdž by pošna škotych była, wupróšdni, a mlynk dale bóle wotšudny,
hacž runje jeho žona šebi wšchitku móžnu prózu šjerjesche, hroža-
zemu nješbožu wobaracž. Wona drje hižom dawno wjedžische, kajki
kónz to wosmje, ale haniby dla wšchitko pšched ludžimi šařycž
pytasche. Šapšchecžiwu woli šwojeju starscheju a pšchecželow bě
šebi mlynka wšaka, w nadžiji, so so polěpschi; nětk pak, hdž i nim
dale hórje štejesche, so hanibowasche škoržicž a někomu něšto
prajicž abo pošacž, so bohatstwo wotebjera, a pšchi tym so tak
hněwasche a tyšchesche, so šthori a wumrje. Šot teho čžaka šem
pak so to žyle hubjenstwo mlynka na jene dobo wotřny. Šdžež
šerč je, tam so rapaki šhromadžuja. Šerčjeljo pšchińdžechu, sa
tym šwojim hladacž; mlynk bu šwojeho dořha dla wobškoržent,

jeho mlyn pšchedaty a wón bě prošer. Šmejna dyrbjesche jeho
šerčicž. Wón mějesche jenicžku džowku a ta bě niž jeno naj-
rijenišča, ale tež najhordžischa holza. Š prjedawšchich lětach, hdž
pola mlynkež wšchitko derje džěšche, by so wona wjele krocž ženicž
mohła. Šchetož jejneho bohatstwa dla so wjele młodych hólzow
sa nej praschese. Šle jej so žadny njelubjesche a teho dla bu
wona po žyřym kraju jako horda wumolana. Šorda wona tež bě,
ale to dyrbjesche so prajicž, žaneho džěla so wona njehanibowasche.
Šot młodosče šem wona šahe stawasche, sa šhospodarištwom šwěru
hladasche a sa wšchitko so se wšchej wustojnosčju starasche. Šako
bě macž wumrjeła, so wona hišće šhwilu prózowasche, so by to
nješbože wot nanoweho doma wotwobrocžika, ale podarmo. Šlyn
se wšchitkimi ležomnosčemi bu pšchedaty. Wona njeplakasche ani
nježalosčesche, ale wona bě, jako by woněmila a ludžo so wo nju
bojachu, pšchetož wona štejesche husto w čžeřkich myšlach pšchi rěžy,
jako by so w nej tepicž čžyła. Žaneho škowcžka wona wjazy
njerěčesche, tež na nana wona nješwarjesche, ale jene ranje bě
wona přecž a ništo njewjedžische, hdže bě wostala. Ške huby
wjeřnych ludži wo tym rěčzachu, so je do woby škocžika. Duž
sa nej we wšchěch rěčach a šatach wokolnosče pytachu, sa wšchimi
šhmrěkami na horach a w šerčach hladachu, hacž njeřychu jejne
morwe čžělo namakali. Šilza pak nišdže njebě namakacž, a duž
czi jeni prajachu, so wšchak hordosč pšched padom pšchińdže, czi
drusy pak mēnjachu, so je jedny, kiž horde holzy najradšcho po-
tajnje do šwojeho kraleštwu wotwjeduje, mjenujzy čžert šam.

Tak šle drje so Šilzi njebě šescho, kaž šebi to ludžo myšlachu;
ale wo prawdže šle myšle běchu so w nej hibake. Šej bě wutroba
čžežka, jako by mlynki kamjeń na nej ležak; hněwanje a hanibo-
wanje běšchtej so w nej horikej, wšebje hdž widžesche, so ludžo
jej wotšudženje pšchajachu a so jej šmējachu. Šdy by tež wšchitke
pjenjesy na šwěcže dostała, dha njeby tola žane dobre abo pšche-
czelne šlowo prajicž mohła. Šajka hordosč w nej tečesche — a
tola, i kajkej ponižnosčju so wona w šwojej nuřy k Bohu temu
Šnješej modlesche! Šwopuščžena wot čžlowjekow a wot nich wu-
šmēsčena wona šwoje žyke doměrjenje na teho Šnješa štaji.
Š džěčžazym rošrěčžowanju i nim doby wona prawu radu, šchtó
by čžinila. Žiwjenje šebi wšacž, to wona sa wulki hrěch špóšna a
teho dla wobšantny, daloko přecž čžahnyčž, něhdže so pšchistajicž a
we šwěrnosčzi a ponižnosčzi žyřym ludžom šlužicž. Šolho so
wona nješomdžesche, ale so w bližšchej nozy na pucž da. Šchtož
drasčy trjebasche, běšche šebi do brēmješčta šawalika. Šikomu nje-
bě žane šlowcžko wo tym prajika a bě do horow ščka, so by šebi
šlužbu pytała. Šam w tym rjanym dole, hdžež Sawšchnikež
Michal šwoje burske šhospodarištwu wjedžesche, bě ju wona na-
makala.

(Pšchichodnje dale.)

Wšchelake i bliska a i daloka.

Šnješ šarať Šapleť, kiž je so se šwojeje Šupjanskeje wofadu
njedželu tydženja rošžohnowal, bu šańdženu njedželu do šwojeho
noweho šastojništwu jako šarať w Šalšchtrowje pšches šnješa wšch-
šcheho žyřtwińšeho radžicžela Šošentranza šwjedžeršy šapofasany.

„Bombaj Bóh“ njeje jenož pola šnješow
duchownych, ale tež we wšchěch pšche-
dawarňach „Šerb. Nowin“ na wšach
a w Budyšchinje dostacž. Ša šchtwórcž
lěta placži wón 40 np., jenotliwe čžiška
so sa 4 np. pšchedawaju.